

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 6110011036
Dátum vydania rozhodnutia: 01.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6110011036.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 1. augusta 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného I. G. a spol., pre obzvlášť závažný zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona o dovolaní obvineného I. G., podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2To/44/2016 z 18. augusta 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. G. d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1T/96/2010 z 22. februára 2016, bol obvinený I. G. (X.) uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona pre skutok, že:

- v úmysle získať finančnú výhodu na území Slovenskej republiky pôsobil v rámci vzájomne voľnej kooperujúcej organizovanej skupiny prevádzachov (medzi ktorých patrila skupina odsúdených T. Y. a spol.), s presne učenou deľbou práce a určenými úlohami jednotlivých členov, ktoré v súčinnosti so skupinami v zahraničí, organizovali pre osoby najmä z Indie, Bangladéša, Srí Lanky, Pakistanu a iných národností, ich nedovolené prekročenie územia Slovenskej republiky z Ukrajiny a Maďarskej republiky, následne ich nechávali zadržať políciou Slovenskej republiky ako žiadateľov o azyl, alebo ukrývali na rôznych miestach v tzv. skladoch, tu utečencov oslovovali jednotliví členovia skupín tzv. kontraktori, ovládajúci jazyk príslušnej komunity, ktorí dohodli s migrantom za prevoz do cieľovej krajiny sumu v priemere od 600,- do 1400,- USD, následne hlavný predstaviteľ skupiny organizoval prevoz migrantov motorovými vozidlami s vodičmi slovenskej národnosti, alebo prostriedkami hromadnej dopravy z územia Slovenskej republiky do cieľových krajín, najmä do Talianska, Anglicka, Nemecka, následne na mená vopred určených členov skupiny prichádzali platby za vykonaný prevoz cez bankové inštitúcie (D., U. H., G. C.), prostredníctvom bankovej služby P. O., kde následne boli peniaze rozdeľované jednotlivým členom, ktorí sa na realizácii prevozu zúčastňovali, pričom voľná kooperácia spočívala v

poskytovanie služieb vlastného kontraktora druhej skupine, v posunutí migrantov inej skupine za určitý poplatok, ako aj poskytnutie voľných miest vo vlastnom sklade druhej skupine a poskytovanie vodičov v prípadoch, keď druhá skupina nemala vodiča k dispozícii takým spôsobom, že I. M. a I. G. v období od 9. januára 2007 zorganizovali skupinu s presne určenou deľbou práce a úlohami jednotlivých členov, ktorá zabezpečovala prechody migrantov prevažne z Rumunska a Maďarska na územie Slovenska, v súčinnosti so skupinami pôsobiacimi na územiach uvedených štátov, pričom I. M., ako hlavný organizátor (pracujúci v skupine do 15. novembra 2008) a N. Z. sa osobne kontaktovali s migrantmi už na území Maďarska, následne cestou zatiaľ nestotožnenej osoby, taxíkmi zabezpečovali prevoz migrantov na územie Slovenskej republiky, kde ich do 15. novembra 2008 ukrývali v sklade na S. R., blízkosti bytovky zvanéj „C.“, kde obslužné práce ako zabezpečenie stravy, doprovod k vozidlám vykonával C. Y., ktorý po vzatí do väzby I. M., začal pracovať pre skupinu okolo T. Y., a hlavnú úlohu v skupine prevzal I. G., ktorý získal do skupiny R. Z. I., ktorý zabezpečoval úkryt prichádzajúcich migrantov na nestotožnenom mieste v Dunajskej Strede a Gabčíkovej, tu ako aj v utečeneckých táboroch, nachádzajúcich sa na území Slovenskej republiky, migrantov oslovovali kontraktori H. G. a Q. O. (dočasné odloženie vznesenia obvinenia podľa § 205 Trestného poriadku), títo dohodli sumu za ich prevoz do cieľových krajín Európskej únie, najmä Talianska, následne I. G. a R. Z. I. zabezpečili prevoz najmenej 100 migrantov mimo územia Slovenskej republiky motorovými vozidlami s vodičmi neznámej totožnosti, za čo zinkasovali sumu najmenej 60.000,- USD, v prepočte suma 40.930,- Eur.

Za spáchanie tohto trestného činu bol obvinenému I. G., podľa § 355 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 a ods. 8 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona, uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Zároveň bol menovanému uložený aj trest vyhostenia na 10 rokov a to postupom podľa § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 2To/44/2016 z 18. augusta 2016 postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol odvolanie obvineného I. G., podané proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1T/96/2010 z 22. februára 2016.

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podal obvinený I. G. dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného zákona, pretože zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil tým, že: „súdy vyhodnotili vykonané dôkazy chybné, nesprávne, jednostranne a len v jeho neprospech...“, „neexistuje žiadny priamy dôkaz, ktorý by nepochybne preukazoval moju účasť na páchaní predmetnej trestnej činnosti...“, „súdy sa pri hodnotení dôkazov nezaoberali dôkazmi, svedčiacimi v môj prospech...“, „súdy nižších stupňov nedostatočne a nezrozumiteľne odôvodnili, akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti...“, „moja účasť na predmetnej trestnej činnosti sa v skutkovej vete popisuje mimoriadne všeobecne...“, „súdy nižších stupňov neodôvodnili vyčerpávajúco a zrozumiteľne, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov...“, „nebola mi daná možnosť vyjadriť sa k dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní 5. septembra 2013...“. „Som toho názoru, že z vykonaného dokazovania počas konania prvostupňovým súdom, ale aj pred odvolacím súdom, je/bola však zrejماً len skutočnosť, že napriek vykonaniu veľkého množstva dôkazov, aj keď niektoré dôkazy, resp. ich vykonanie súdom povolené nebolo, ostali pochybnosti, či vôbec k uvedenému skutku došlo a som toho názoru, že obžaloba tu neunesla dostatočne dôkazné bremeno, ktoré by v celom svojom súhrne svedčilo, že som sa mal dopustiť skutku tak, ako bol právne opísaný a právne kvalifikovaný v obžalobe, a k jeho preukázaniu nedošlo hodnoverným spôsobom, t. j. potrebným spôsobom v prípade odsudzujúceho rozsudku. Čiže v prípade, že by súdy naozaj posudzovali otázku toho, či tu bol vyprodukovaný taký počet dôkazov, alebo také množstvo, alebo taká sila dôkazov, ktoré by stačili k tomu, aby bola uznaná

moja vina, myslím si, že určite tu ostalo ešte mnoho pochybností a preto bolo na mieste aplikovať zásadu in dubio pro reo“. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku

uviedol: „Ďalšou podstatnou skutočnosťou, na ktorú považujem za potrebné poukázať, je naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 355 Trestného zákona, resp. naplnenia jeho objektívnej stránky. Z vykonaného dokazovania nevyplývala žiadna relevantná a hodnoverne preukázaná skutočnosť, že som sa mal podieľať, v rámci organizovanej skupiny, na páchaní predmetnej trestnej činnosti“. Ďalej obvinený vysvetlil, že trest, ktorý mu bol uložený je neprimerane prísny, s ohľadom na dĺžku konania a v závere navrhol, aby najvyšší súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2To/44/2016 z 18. augusta 2016, zrušil aj rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1T/96/2010 z 22. februára 2016 a prikázal Okresnému súdu Banská Bystrica, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol: „Rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa sú založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané zákonným spôsobom a dôvody uvedené v dovolaní obvineným, sú v podstate opakovaním dôvodov, ktoré obvinený I. G. uvádzal pred súdom prvého stupňa, resp. v konaní pred odvolacím súdom a napáda správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Tiež dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia, nie je prípustné. Postupom súdov oboch stupňov nedošlo k porušeniu práva na obhajobu. Okresný súd svoje skutkové zistenia oprel len o dôkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní vykonal, pri zachovaní práva na obhajobu a ich rozsah a obsah vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku. Je potrebné uviesť, že zo zápisnice Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1T/96/2010 o hlavnom pojednávaní z 22. februára 2016, na ktorom sa zúčastnil aj obvinený I. G. a jeho obhajca JUDr. Rastislav Urbáni, LL.M. je zrejmé, že boli vykonané vyššie uvedené dôkazy a po výzve predsedu senátu, či majú strany návrhy na doplnenie dokazovania, obvinený ani obhajca nenavrholi na hlavnom pojednávaní vykonať, resp. prečítať aj ďalšie dôkazy, na nevykonanie ktorých v dovolaní poukazujú. Prvostupňový súd vo vzťahu k tomuto obžalovanému a predmetnému skutku ďalšie dôkazy z hlavných pojednávaní z 5. septembra 2013, 9. septembra 2013 a 13. septembra 2013, okrem už vyššie uvedených, na hlavnom pojednávaní 22. februára 2016 nevykonali a ani vo svojom rozsudku nehodnotili a neboli podkladom pre jeho skutkové zistenia“. Prokurátor navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvineného I. G. odmietol postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky na podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného I. G. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti,

generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie je jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike odvolanie. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

Z podaného dovolania je zrejmé, že obvinený ho poňal ako ďalšie už druhé dvolanie a prostredníctvom dovolania sa na najvyššom súde domáha opätovného prehodnotenia dôkazného stavu bez toho, aby si uvedomil, že dovolanie nie je ďalší riadny opravný prostriedok, čo nepochybne dokumentuje celý obsah jeho dovolania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnomkonaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného I. G. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd nezdieľa názor obvineného, že súdy nižších stupňov neodôvodnili „vyčerpávajúco a zrozumiteľne“ akými úvahami sa správali pri hodnotení vykonaných dôkazov. Práve naopak rozhodnutia súdov nižších stupňov považuje najvyšší súd za kompletne a v dostatočnej a primeranej miere obsahujúce relevantnú vysvetľujúcu právnu argumentáciu. Pokiaľ obvinený poukázal na porušenie procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, tu dovolací súd odkazuje na odôvodnenia rozhodnutí

súdov nižších stupňov, ktoré sa zrozumiteľne a správne s takouto námietkou obvineného vysporiadali, pričom je nesporné, že pri rozhodovaní zobrali do úvahy len tie dôkazy, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom.

Najvyšší súd poznamenáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to aby bola strana konania pred súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

S ohľadom na uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Obvinený v dovolaní učinil rozbor a vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov, pričom dôkazný stav a z neho odvodené právne závery sú iné ako tie ku ktorým dospeli súdy nižších stupňov. Ako už bolo uvedené vyššie najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže preskúmať a ani meniť skutkový

stav zistený a ustálený súdmi nižších stupňov, pretože takúto kompetenciu nemá a zákon mu to výslovne zakazuje - § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku. Prieskum skutkového stavu môže najvyšší súd vykonať len v prípade ak by dovolanie bolo podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku čo sa ale nestalo.

Skutok uvedený v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa zodpovedá použitej právnej kvalifikácii a nakoľko obvinený v dovolaní nepredložil relevantné argumenty aspoň naznačujúce splnenie ním prezentovaného dovolacieho dôvodu, najvyšší súd uzatvára, že v predmetnej veci nebol splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a ani iný.

K námietke obvineného, že trest, ktorý mu bol uložený je neprimerane prísny, a teda že súdy v jeho prípade neaplikovali ustanovenie § 39 Trestného zákona, najvyšší súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uvedené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí č. 1/2011 pod č.5, kde odkazuje na nasledovné:

„Moderačné ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a túto dopĺňajú. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Trestného zákona o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu alebo ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež k rozhodovaniu o treste, ho nemožno poradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k výroku o treste. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemôže byť naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné ustanovenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Námietka o tom, že malo byť použité zmierňovacie ustanovenie je výhradou o neprimeranej prísnosti uloženého trestu. Túto však možno použiť len ako odvolací dôvod a nie ako dôvod dovolania. Preto spomenutá námietka nenaplnia žiadny dovolací dôvod.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie je splnený žiadny dovolací dôvod, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.